No. 61. 1843.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 22 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

De verveening van den Amstelveenschen Middelpolder.

(*Vervolg van No.* 58.)

De heer VAN DAM vangt zijne brochure aan met de herinnering aan den tegenstand, door hem na de afscheiding van Belgie aan de vorige Regering geboden, toen hij meende, dat hare handelwijze verderfelijk was voor het vaderland. «Toen," zegt de schrijver, «werd ik » afgeschilderd als een hoogst gevaarlijk wezen; toen » was ik een volkstribun die, door de omverwerping » van het wettig gezag, zijne eigene grootheid zocht » te vestigen."

Dat dit oordeel nogtans niet *algemeen* was, evenmin als de natie onverdeelde goedkeuring schonk aan de handelwijze dier leden in de Kamer, van welke de heer FRETS als de *type* kon beschouwd worden, behoeven wij wel niet te herinneren.

Het ongunstig oordeel over het parlementair gedrag des heeren VAN DAM moest en kon destijds alleen van eene zijde komen, waar men zich bij het stelsel door de Regering gevolgd, uitermate wèl bevond. Toen het intusschen later bleek, waartoe dat stelsel in 't algemeen geleid had, veranderde de toon zijner beschuldigers, en men liet nu het vroeger gevaarlijk geacht wezen eindelijk regt wedervaren.

Er doet zich hier eene vraag op, namelijk: of, wanneer de heer VAN DAM de man ware, waarvoor men hem als nu wil doen doorgaan, te weten in staat om uit eigenbelang zijne onafhankelijkheid op te offeren, — er dan onder de vorige Regering geene veel schoonere kans voor hem zou bestaan hebben dan onder de tegenwoordige? Inderdaad, een verdediger en voorstander als de heer VAN DAM zou voor de oude Regering geene onverschillige zaak zijn geweest. Hij hadde slechts met mannen als den heer FRETS en dergelijken behoeven te sympathiseren, om bij de Regering in de hoogste gunst te komen en de vruchten daarvan, voor zijne bijzondere belangen, te kunnen inoogsten. In eenen tijd, toen aan de millioenen, waar over men beschikte geen eind scheen te zijn, en de verantwoording zoo gemakkelijk was, waren er vrij wat voordeeliger zaken te doen, dan tegenwoordig, nu men zelfs aan de Regering het getal bodes schijnt te willen voorschrijven, waarmede zij zich zal te behelpen hebben.

De heer VAN DAM heeft dus al zeer lang gewacht, en eenen zeer slechten marktprijs gekozen, om zijne onafhankelijkheid te gelde te maken. Men heeft uit dien gulden tijd hooren spreken van gratificatien van *f* 50,000 enz. aan getrouwe dienaren verleend. Zoo iets kon waarlijk geschikt zijn, om eenen eigenbelangzoeker van dit echte ras de tanden te doen wateren.

Doch deze eigenschap bleef in den heer VAN DAM toen voortdurend werkeloos, als in diepen slaap gewikkeld, gelijk zij het bij meer anderen bleef, die thans met hem aan openbare verguizing ten doel staan. Hij bood en bleef tegenstand bieden tot op het laatste oogenblik.

Eene nieuwe Regering ving aan. Van lieverlede kwamen mannen van andere beginselen en staatkundige geloofsbelijdenis aan het roer; mannen van beginselen, met die des heeren VAN DAM grootendeels overeenstemmende, — de ware constitutionele. Nu zouden velen, welke met de toepassing van *die* beginselen maar slecht gediend waren, wel gewild hebben, dat de heer VAN DAM dezelfde opposant gebleven ware, als eertijds; dat hij noch op handelingen, noch op bedoelingen, noch op beginselen, noch op verbeteringen, noch op pogingen ten goede hadde acht geslagen; dat hij hadde helpen medewerken, om voor deze mannen van vrijzinnige beginselen hunne taak onuitvoerlijk te maken, opdat het vaderland eerlang weder mogt gezegend worden met hoofden aan het bestuur, gezind om met dezelfde vaderlijkheid voor de belangen der uitverkorenen te waken en te zorgen, als waarmede dit met zulk een heilrijk vruchtgevolg, (voor hen), gedurende het vierde eener eeuw was geschied.

Die wensch werd niet vervuld. De heer VAN DAM bent vertrouwen op de tegenwoordige Regering en ondersteunt en verdedigt haar, waar zijne overtuiging hem daartoe vrijheid geeft, en naar mate de Regering er verder naar streeft, de belangen des *gansche* volks, (niet met vaderlijkheid, maar met constitutionele regtvaardigheid), te bevorderen, zullen de beide wegen van de Regering en dien vertegenwoordiger meer ineen loopen.

Zoo iets valt aan zekere partij zwaar te verkroppen. Men wil dáár geene hulp, geene ondersteuning voor Ministers, die niet vaderlijk maar constitutioneel willen regeren. Men moet blind zijn, wanneer men niet opmerkt, hoe heimelijk er gewoeld en gewerkt, en hoe er in het openbaar gelasterd en gelogen wordt, niet alleen, om de mannen, thans aan het roer van Staat geplaatst, in de achting en het vertrouwen der Natie te doen dalen, maar ook om diegenen, welke thans even ijverig de betere beginselen, die zij zien toepassen voorstaan en verdedigen, als zij vroeger het verkeerde krachtdadig bestreden, te beschimpen en te honen.

Hier is het een blad, hetwelk den eenen Minister te laste legt, zich de noodige ruimte van financiele handeling te willen voorbehouden, om zich ten koste van den Staat te kunnen verrijken, en den anderen Minister aanwrijft, zich sch........ handelingen te hebben veroorloofd, om de stem van eenen vertegenwoordiger te koopen. *Dáár* is het een Hoogleeraar, die, in de meest ongepaste taal, der Regering hare onkunde verwijt, omdat *zij* van eene gunstige gelegenheid wil partij trekken, om den jaarlijksche rentelast, door het volk te dragen, met een tweetal millioenen te verminderen; vermindering, waarvan zoowel het tegenwoordige als het volgende geslacht het genot *moet* hebben, zoo als door ieder practisch financier wordt erkend; doch hetwelk op de jammerlijkste gronden en met de nietigste spitsvindigheden ontkend en bestreden wordt. *Ginds* is het weder een plannenmaker, die nog onbeschofter taal ten aanzien der Regering tegen de Staten-Generaal durft uiten, en met een zoogenaamd veel beter en voordeeliger ontwerp ter bane komt, waarvan de onuitvoerlijkheid aan elken deskundige bij den eersten opslag in het oog valt. Elders bemoeijen zich lasteraars, om den goeden naam van een der onafhankelijkste en eerlijkste mannen, welke ooit onze vertegenwoordiging in hare gelederen telde, op het schandelijkst te bezwalken, tot straf daarvoor, dat hij vertrouwen schenkt aan die Ministers, van welker liberaliteit men elders een gruwel heeft; en verder tot afschrik voor anderen, welke van gelijke sympathien voor die staatsmannen mogten doordrongen zijn en blijk geven.

Verder, eindelijk, is het een zamenflanser van rijmende regels, welke voor gedichten moeten doorgaan, de grootste nulliteit in het practische leven, die slechts ergens te verschijnen heeft, om zeker te zijn van te worden uitgelagchen, — die zich vermeet zonder grond of bewijs, op rekening van baatzucht te stellen wat alleen zijnen oorsprong nam in diepe, innige overtuiging van den onverzettelijken afkeer van zekere partij hier te lande van de echt liberale en zuivere constitutionele beginselen; — in de innige overtuiging der behoefte aan zedelijke kracht en zedelijk overwigt, aan de ondersteuning van alle weldenkenden in den lande ten behoeve van zoodanige Nederlandsche Ministers, welke het zich nu of later ooit ten taak zullen stellen, in dat land de ware constitutionele beginselen over die der *oligarchie* te doen zegevieren.

Al deze verschijnselen, en een aantal meerdere, welke zich voor den opmerkzamen van alle zijden vertoonen, bewijzen het middagklaar, dat een bepaald plan gevormd is, een bepaald doel beoogd wordt, een bepaald stelsel is aangenomen, waarvan het hoofdbestanddeel is laster, hoon en verguizing van de Ministers en allen, die het wagen durven, hunne beginselen, handelingen en bedoelingen te verdedigen; — voorts om allen waarachtigen vooruitgang in het belang van de groote meerderheid des volks te keer te gaan, en aan de Regering die, met de behoefte des volks en den geest des tijds te rade gaande, zoodanigen vooruitgang ernstig wil bevorderen, van de middelen daartoe te berooven.

De tijd moet leeren, in hoever die terugwerking slagen zal; welke gedragslijn de vertegenwoordiging zal volgen; in hoever het zal gelukken, het Nederlandsche volk ook nog in deze eeuw te bedotten en zoodanig te verblinden, dat het den knil niet ziet, dien men hetzelve graaft; om het zijne rampen en lasten op rekening te doen stellen dergenen, die geenen ernstiger wensch kennen dan die zoo spoedig mogelijk te doen ophouden of te verligten; en daarentegen zijn heil verwacht van eene zijde, van welke, door de gansche Nederlandsche geschiedenis henen, voor het eenvoudige, getrouwe volk nimmer anders dan leed en verdrukking; en verdeeldheid en eindelijke omkeering is voortgekomen. De lezer ontvangt deze uitweiding op den koop toe. Moge het hem lusten, er een weinig over na te denken! Wij leven in eenen zonderlingen tijd.

Publicatie.

BURGEMEESTER EN WETHOUDERS DER STAD VLISSINGEN;

Gezien eene missive van den Heer Luitenant-Kolonel Plaatselijken Kommandant dezer Vesting, dato 16 dezer maand;

Brengen bij deze ter kennis van de In- en Opgezetenen:

Dat behalven het terrein op het strand achter het fort *Nolle*, een tweede terrein ter oefening in schijfschieten voor de Infanterie van het garnizoen is aangewezen, en wel *onder de duin van den Oostdijk buiten de Rammekens poort, vlak tegenover de reede*, alwaar in de ochtend-uren van elken dag der week die oefeningen zullen plaats hebben, hetgeen door het uitsteken van een Rood Vlaggetje zal worden aangeduid.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Vlissingsche en Middelburgsche Couranten geplaatst.

VLISSINGEN, 19 Mei 1843.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Ed. Achtbare,
S. VAN DER SWALME,
Secretaris.

NIEUWSTIJDINGEN.

TURKIJE.

— De Smirnasche bladen van den 28 April berigten, dat een geweldige brand in de stad Magnesia zeer veel verwoesting heeft aangerigt. Het vuur is er des avonds van den 20 dier maand in het middenpunt van den Bazar uitgeborsten, en eerst den volgende ochtend is men het meester geworden. Twee duizend winkels zijn in de asch gelegd; gelukkiglijk echter heeft men de meeste koopwaren kunnen redden, hetgeen de schade verminderd heeft, die niettemin op verscheiden millioenen begroot wordt.

DUITSCHLAND.

— Te Dresden werd den 2 Mei een gepensioneerd ambtenaar, *Aderhold*, volgens uiterste wilsbeschikking, door 100 arme oude mannen en even zoo veel arme oude vrouwen begraven. Zij hadden vooraf een goed middagmaal met wijn gehad en kregen ieder na afloop der begrafenis een daalder.

ENGELAND.

LONDEN, den 9. Mei. Te Strafford heeft den 30 April het volgende plaats gehad: De heer *Preece*, een rijk grondeigenaar in den omtrek dezer stad, bemerkte gisteren, te huis komende, dat zijn neef en aangenomen zoon, een kind van twaalf jaar, eenige gegeven bevelen niet volbragt had. Hij wilde hem toen eenige slagen met zijnen stok geven, maar het kind ontkwam den slag en vlugtte, al lagchende, naar de plaats voor het huis. De oom volgt hem, sneed hem den pas af en gaf hem eene ruwe kastijding. Het scheen dat de toorn des grijsaards hierdoor bedaard moest zijn, zulks was echter het geval niet. De heer *Preece*, wiens gelaatstrekken door de woede misvormd waren, begon eensklaps te waukelen, spoog bloed en viel dood ter aarde. Eene borst-ader was gesprongen. De jurij, tot het onderzoek benoemd, heeft verklaard dat hij van toorn overleden is. De neef, de onschuldige oorzaak van dit ongeval, is de erfgenaam van al deszelfs bezittingen.

— Volgens den *Globe* telt de bevolking van Londen thans 1,870,727 zielen, de buiten-wijken medegerekend.

— Van voorleden zondag tot woensdag, hebben 33,000 personen en sedert de opening in het geheel 574,000 personen van den Tunnel onder den Teems gebruik gemaakt. Er zijn reeds twintig winkels in dien onderaardschen gang opgerigt, waarin men zich allerlei ververschingen en andere zaken kan verschaffen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 15. Mei. Te Toulon heeft men verschillende proeven genomen met de stoomfregatten de Labrador, met fransche machines van 450 paardenkracht en de Asmodée, met engelsche werktuigen van dezelfde kracht, die een zeer gunstig resultaat voor de fransche machines opgeleverd hebben, voornamelijk wanneer de beide vaartuigen bij tegenwind, in storm en holle zee voortstoomden. In dat geval won de Labrador de helft van den afgelegen weg tegen de Asmodée. De stoommachine, welke zich in de Labrador bevindt, is het eerste van die kracht, hetwelk in Frankrijk gebouwd is.

— Er heeft zich eene maatschappij bij actiën ge-

vormd, om op het groote veld van Mars volksfeesten op grootsche schaal, tegen entrée-geld, te geven. Alle slechts denkbare volksvermaken en spelen zullen hier vereenigd, en door geheel nieuwe uitvindingen van dit soort de schouwlust der Parijzenaars worden opgewekt. Wedrennen, dansen op het koord, kunstrijden te paard, vuurwerken, lucht-ballons, worstelen, hanen-gevechten, vogel-schieten en honderd andere vertooningen belooft het programma. De toestemming der regering wordt afgewacht om terstond een begin te maken; plaats is er genoeg voor de toestroomende menigte.

— Men schrijft uit Pamiers (Frankrijk) van den 4 dezer:

Gisteren bij helderen dag, heeft er eenen gruwelijken moord plaats gehad in de gemeente Montégu, aan drie slagtoffers: een derzelve is terstond omgekomen, terwijl de twee overigen jammerlijk gekwetst zijn.

Een vader de eer zijner dochter willende wreken, welke een der slagtoffers tot moeder had gemaakt, begeeft zich met een geweer en twee pistolen gewapend naar een veld, waarop de verleider met zijnen vader en zijnen broeder arbeidden; aldaar aangekomen, heeft er aanvankelijk eene hevige woordenwisseling tusschen de beide vaders plaats, waarin de eerste op eene vreesselijke wijze den anderen verwijt van zich tegen het huwelijk van zijnen zoon met deszelfs dochter te hebben verzet; hierop volgt van den eersten vader een pistoolschot, waardoor de andere eene gevaarlijke kwetsuur aan het hoofd bekomt; een der zoons snelt den vader te hulp; vervolgens neemt de meergenoemde vader zijn geweer en velt den tweeden zoon ter neêr, denzelven dien hij aan zijne dochter wilde uithuwen. De vader zijne zonen om zich heen vermoord ziende, en voor zijn eigen leven beangst, brengt den moordenaar met eene spade eenen geweldigen slag op het hoofd toe; maar deze, gansch niet onthutst, grijpt een tweede pistool, dat echter in de strikken van zijne weitasch verward zijnde, losging en den grijsaard den arm verbrak.

Op het gerucht van den hevigen strijd, komen eenige boeren aanloopen; deze maken zich van den man meester, en het ware slecht met hem gevaren, zoo niet de autoriteit zich van zijn persoon was komen verzekeren.

De moordenaar, een vader van zeven kinderen, is reeds in de gevangenis gebragt. De justitie heeft zich op de plaats begeven, om den loop der zaak op te nemen.

— In Parijs is eene spotprent verschenen op de suikerkwestie. De inlandsche suikerfabrikatie is er als een bedlegerig door ziekte zeer vermagerd man voorgesteld. Regts van hem staan de fabrikanten van beenzwart en machines, de eigenaars van steenkolenmijnen, de raffinadeurs en de landeigenaars, die allen welgedaan zijn en den zieke toeroepen: *Leef!* Links zijn de schatkist, de zeevaart, de kolonien en zeehavens voorgesteld, die uit al hunne magt roepen: *Sterf!* Achter hem staat een minister die hem veertig millioen aanbiedt. Een commissionnair, gezond en vergenoegd, ledigt de zakken van den zieke in die van de fabrikanten van beenzwart en machines, zeggende: *Houdt maar vol Heeren; er is wel niet veel meer, maar er is toch nog wat.*

— Eene onzinnige weddingschap heeft onlangs in eene gemeente nabij Neuschatel, bijna het leven aan twee menschen gekost. Twee inwoners dier gemeente, die in eene beek van den omtrek kreeften en paling hadden gevischt, hadden onder anderen ook onderscheidene palingjes van eene pink dikte gevangen. Zij begeven zich met hunne vangst naar een wijnhuis, en na wat te veel gedronken te hebben, gaan zij tot de verdeeling van den buit over: maar een hunner doet den voorslag, dat alles zal toebehooren aan den genen die de meeste palingen inslikt. De voorslag wordt aangenomen en nu slikt een hunner eenen paling in; hij wordt oogenblikkelijk met hevige pijnen en misselijkheid gekweld, die echter zijnen makker niet weerhouden, om zijn voorbeeld te volgen. Stoutmoediger of misschien beschonkener dan zijn voorganger slikt hij twee of drie palingen te gelijk in. Dit had niet alleen hevige pijnen maar ook sterke brakingen, ook van bloed, ten gevolge. Ten laatste ontlastte hij zich van een gedeelte van hetgeen zijne brakingen veroorzaakte, maar hij bevindt zich nog, even als zijn makker, in den deerniswaardigsten toestand.

— Van de Havana zijn zeer verontrustende tijdingen ontvangen. Een nieuwe opstand der Negers, die zoo men zegt, van dreigenden aard zoude zijn, is bij Matanzas uitgebroken. Zij hebben den ijzeren spoorweg, die naar de haven van Cardevas leidt, vernield.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 17. Mei. Gisteren hadden wij hier een kortstondig maar vrij hevig onweder, van zwaren hagelslag vergezeld. De dreuning door de donderslagen verwekt, is zelfs zoo sterk geweest, dat op den hoek van de Goudbloemgracht en Baangracht, het dekstuk van den nok van het huis afgeslagen en langs den gevel nedergekomen is op den regenbak, die daardoor merkelijk beschadigd is.

'sGRAVENHAGE, den 17. Mei. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden, is het ontwerp van wet houdende voorziening in wettelijke verordeningen omtrent Limburg, nadat de heer *van Goltstein* daartegen het woord gevoerd en Zijne Exc. de minister van binnenlandsche zaken hetzelve verdedigd had, met 44 tegen 2 stemmen aangenomen.

—

— Uit hoofde van den Hemelvaartsdag, zal de graanmarkt binnen Middelburg op woensdag den 24 dezer worden gehouden.

MENGELINGEN.

AVONTUREN VAN EEN PELTERIJ-HANDELAAR.

Nadat ik een jaar op een der verst afgelegene posten van de Noord-Amerikaansche Kompagnie tot voering van den pelterijhandel gesleten had, begon ik mijn terugkeer naar Montreal met verlangen te gemoet te zien. Met brandend ongeduld verwachtte ik den tijd, die aan mijne verbanning een einde maken en mij weer in de beschaafde zamenleving terugvoeren zou. Ik was bij de achthonderd uren van de naaste plantaadje verwijderd, en mijne eenige makkers waren twee jongelieden, die als schrijvers op mijn post dienden, en welker karakter zoowel als bekrompen kennis hen alles, behalve een aangenaam gezelschap voor mij maakte. Mijne betrekking legde mij eene zware verantwoordelijkheid op. Een groot aantal Kanadanen, in dienst van de Kompagnie, waren op den post en stonden onder mijne orders; het had echter vrij wat moeijelijkheid in, hen behoorlijk in den band en buiten kijf- en kloppartijen met de enkele troepen van Indianen te houden, die ons om den handel bezochten. Zoowel ons voordeel als onze veiligheid eischten, dat wij met de wilden op een goeden voet bleven, en 't kostte mij onuitsprekelijk veel moeite, aan weerszijden op den duur vrede en vriendschap te bewaren.

Onze post lag aan den oever van een klein meer van zoo nagenoeg acht uren breed. Dit meer stortte zich door eene rivier in een veel grooter meer uit, en heel de omtrek was met digt bosch bezet. Eens op een namiddag nam ik mijn geweer op en ging uit, om nog eenig wild te vellen. Schoon we al in 't eerste voorjaar waren, zat het gansche meer nog met ijs vast, daar de vorst dien verloopen winter bij uitstek streng was geweest. Ik vond eene vlugt wilde eenden, maar voordat ik nog aan 't schot kon komen, vlogen ze naar 't midden van het meer toe. In hoop, dat ze spoedig zouden neêrvallen, volgde ik hen onbevreesd over het ijs na. Het weêr was zacht, schoon wel wat winderig. Losse zwarte wolken dreven in digte klompen haastig langs den hemel voort; 't eene oogenblik scheen de zon verblindend helder, 't volgend was er geen enkel blikje van haar meer te verkennen. Ik was zoo heet op de vogels, dat ik, haast zonder het te merken, al voortliep, te meer, daar een dun dek van sneeuw, dat op het ijs lag, mij 't gaan heel makkelijk maakte. Ten laatsten schoot ik op de eenden, de doodde er een en raakte een ander. De eerste stak ik aanstonds op, maar de tweede, die enkel in den vleugel getroffen was, trippelde voort, eerdat ik haar had kunnen oppakken. Ik liep haar achterna, maar had pas twintig passen gedaan, toen ik tot mijne verbazing merkte, dat het ijs op vele plaatsen ettelijke duimen diep onder water was geloopen. Vol schrik en niet wetende, wat te doen, bleef ik staan. Daar was geen twijfel aan: de dooi was reeds ingevallen, en vermits ik bij ondervinding wist, hoe schielijk het ijs, als 't warmer weer er eens vat op heeft, kon losbreken, bragt ik mij het volle gevaar van mijn toestand op eens voor den geest en eene huivering overviel mij bij de gedachte, dat ik mij ligt te ver verwijderen kon van de plek, waar ik stond.

Het weer was stil geworden en mistig, en de hemel met zwart nederhangende wolken overdekt. Weldra begonnen ook zware sneeuwvlokken te vallen, en eene poos daarna vermengde zich daarmeê eene digte jagtbui, die schielijk zóó toenam, dat ik de oeverkanten niet meer onderscheiden kon. Vruchteloos tuurde ik mij de oogen blind, in de hoop van ergens een levend wezen te ontdekken; maar eene akelige, roerlooze vlakte breidde zich aan alle kanten om mij uit, en niets, dat de doodsche stilte in 't rond afbrak, dan nu en dan 't gesnerp van den weghippende gekwetsten vogel. De gansche natuur scheen zich tot eenigen vreeselijken schok voor te bereiden. Ik luisterde in bange verwachting, hoewel ik niet wist, wat mijn oor kon hopen te vernemen. Weldra vernam ik een eerst verwijderd donderend gekraak, dat luider scheen te worden en luider, naarmate het meer toekwam naar waar ik stond. Op herhaald knallen en een hol gedreun volgde een vreeselijk kraken, alsof zware rotsen van een spleten. Het ijs sidderde onder mijne voeten en een oogenblik later opende zich eenige treden vóór mij eene wijde spleet. Schuimend en spattend drong het water door die kloof op en begon de gansche oppervlakte om mij heen te overstroomen. Ik sprong terug en liep, naar ik meende, op den oever aan; doch mijn loop werd weldra door eene dier openingen in het ijs, die men logten noemt, gestuit. Terwijl ik daar behoedzaam om heenging, werd mijne ziel eenigzins bedaarder, en ik besloot, geen stap verder te doen, voordat ik een middel had gevonden, om aan mijn loop eene bepaalde rigting te geven 't geen ik echter spoedig onmogelijk vond. Vruchteloos trachtte ik het land te onderscheiden, en niets dan het huilen van den wind door de verre wouden verried mij, dat zich land in mijne nabijheid bevond. Sterke, onregelmatige windvlagen, met sneeuw en regen beladen, bulderden door de lucht, hulden alles in donkeren nevel en maakten mij het spoor geheel bijster. Soms scheen het mij toe, dat ik de plaats, waar zich onze post bevond, en zelfs de boomen en huizen daar ontdekte: maar in 't volgend oogenblik joeg een rukwind die fantastische nevelgestalten voor zich uit en liet mij niets dan vertwijfeling over. Van tijd tot tijd slechts schoot ik mijn geweer af, in hoop, dat de knal mij iemand te hulp zou doen schieten; maar de oevers verrieden slechts door een doffen weerklank dat het geluid die bereikt had.

De storm werd al heviger, en angst en afmatting maakten mij duizelachtig; ik wierp het geweer weg en liep tegen de sneeuwjagt in, die nu zoo digt was geworden, dat zij mij de ademhaling belemmerde. Overal kraakte het ijs onder mijne voeten en ik wist, dat de dood mij wachtte, of ik vlugtte of bleef. Ten laatste viel de nacht in en, uitgeput van vermoeijenis, wikkelde ik mij in mijn mantel en legde mij op het ijs neder. Het was zoo donker, dat ik geen stap had kunnen doen zonder gevaar te loopen van in het meer neer te ploffen. Slechts een paar minuten had ik gelegen, toen ik een wolf hoorde huilen. Dat geluid klonk mij als hemelsche muzijk in het oor en ik sprong op, om naar de plaats heen te snellen, van waar het scheen te komen; doch in den hagchelijken toestand, waarin ik mij bevond, verloor ik den moed, als ik de gevaren bedacht, die mij bij zulk eene poging dreigden. Ik nam dus mijne vorige plaats weder in, en luisterde naar het kabbelen en borrelen van het water, hoe het tegen de plaats sloeg, waar ik lag, en er het ijs ondermijnde.

Tegen middernacht ging de storm liggen en de meeste wolken dreven weg, terwijl de opkomende maan aan de donkerheid een einde maakte. Het kraken van het ijs had intusschen voortgeduurd, tot het ijs onder mij in beweging geraakte. Ik sprong op, en toen ik rondzag, bemerkte ik, dat de gansche oppervlakte van het meer aan 't vlotten was. Het wrijven, schuren en kraken der tegen elkaar aandrijvende ijsschotsen was vreeselijk. Soms raakten geweldige klompen vastgeklemd en hielden den loop der volgenden op, die door andere, nog verder achteruit, voortgekruid, zich op die voorsten stapelden en ieder oogenblik van gedaante veranderden, tot zij eindelijk met vliegende snelheid en donderend gedreun uiteenstoven.

Toevallig was het stuk ijs, dat mij droeg, bijzonder groot en dik; andere stukken werden daar spoedig opgeschoven en vormden eenen zes tot zeven voet hoogen heuvel, waarop ik stond. Het was mij, alsof alle gemeenschap tusschen mij en de wereld was afgebroken en alsof ik niets aardsch meer aan mij had.

De wind woei nog vrij sterk en dreef het ijs met snelheid voort. Plotselijk kreeg mijn vlottend eiland een hevigen stoot, die mij bijna van mijnen hoogen zetel in 't water had neergeslingerd. Toen ik nu echter rondzag, bespeurde ik met onuitsprekelijke blijdschap, dat ik mij op eene rivier bevond. Het water tusschen mij en den oever was nog met ijs bedekt en ongeveer dertig ellen breed; gevolgelijk kon de ijsschots, waarop ik stond, niet digter bij het land komen, dan zij thans reeds was. Na kort bezinnen sprong ik op het ijsdek vóór mij en begon op den oever aan te loopen. Mijne voeten schenen daarbij naauwelijks de oppervlakte te raken, zoo groot was mijn angst, dat het ijs onder mij breken kon: maar gelukkig bereikte ik den oeverkant en viel, krachteloos en uitgeput, op den grond neder.

Het was thans helder dag, doch ik bespeurde nergens menschen of dieren, of zelfs eenig spoor daarvan. Digt woud overdekte den stroomoever en strekte zich uit, zoo ver het oog reikte. In het bosch durfde ik mij niet wagen, uit vrees, dat ik daarin verdwalen zou, en ik nam dus mijn weg langs den oever der rivier. Het duurde niet lang, of ik ontdekte eene rookzuil, die van tusschen het geboomte opsteeg. Daar ging ik nu dadelijk op aan en vond een troep Indianen rondom een vuur gelegerd. Het waren twee mannen, drie vrouwen en een paar kinderen, die allen vadzig en traag op den grond lagen; hun geest scheen even werkeloos als hun ligchaam, en diepe stilte heerschte in den kring. Zij ontvingen mij met eene onverschilligheid, die voor een mensch in mijn verlaten toestand al zeer weinig bemoedigends had.

(*Het vervolg hierna.*)

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 20. Mei. Sedert den 18. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Achilles, C. G. Moller, Gothenburg, hout; der Pfeil, J. Spiesen, Pillau, garst.

Voor Gend bestemd:

Palmina, J Schregenberg, Liverpool, klipzout; de vrouw Catharina, H. Dirksé, Koningsber:, tarwe.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

De Hoop, C. L. Scherphier; Fraiena, P. E. Mopi; Helena Maria, C. van der Wijck; Gerhardina, N. Christoffersen; Charlotte, J. Straunwebs, alle Avontuur; Tijklensbaab, J. Brand, New-Castle; Fortuna, J. Engelberts, Noorwegen; Melea, J. Hoborst, Memel; Ida, N. Jansen, Liverpool, alle ballast; Barbara Catharina, S. Bohn, Londen, schors.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.